

Tezek Kokardı Tenleri

– Nevri Karahan · 01 Şubat 2010

Benim köyümün çocuklarının topu olmamıştı, sokaklar genişti, arabalar geçmiyordu ama benim köyümün çocukları oynamıyordu.... Ellerindeki küçük çakı bıçakları ile dalları keser düdük yaparlardı çobanlık yaptıkları hayvanların peşinde, dere boyuna sulamaya götürünce onları.. yorgun ayaklarını suya daldırır çamurdan şekiller yaparlardı. Tezek kokardı tenleri, çimenlerdi onların yatağı, bulutların pamuk hissiydi gözlerindeki yorganları. Akşam avluda karşılayan analarının saçlarını okşamasıydı ödülleri, yanağa donan bir buse ile.

Kimi okudu, kimi okumadı... başka hayat bilmiyorlardı, meralardan başka yerlere adım atmaya korkuyorlardı. Ya yutarsa dışarıda hayat onları, ya ayakları dolandır düşerlerse, ya istemezlerse...

Bir tek televizyon kanalı vardı, geniş ailedeydiler, küçüklerdi.. televizyon üzerinde hiç söz hakları olmamıştı. Yamalı pantolon, yamalı etek giyerlerdi, saçları hep dağınıktı, kızlar sadece ana olmayı, erkekler sadece baba olmayı biliyorlardı, öğretmenler, doktorlar, avukatlar, eczacılar.. onlar ayrı bir ülkenin insanlarıydı, tezek kokmayan tenleri...

Tezek kokardı tenleri, onların seçimi değildi, diğerlerinin seçimi de değildi şehirli, doğulu, batlı, güzel yada çirkin olmak.... Nerede düştülerse toprağa anadan, oranın rengini aldı, kokusunu aldı tenleri, oranın renkleri ile baktılar gözleriyle.

Utandılar bazen köylü denilmesinden... zira köylü derken içine çirkinlik katan cümlelerdi onların başını eğen...hiç bilemediler utanması gerekenlerin o çirkinliği verenlerin olduğunu.

Tezek kokardı tenleri, mecburdular karınlarını doyurmak için katlanmaya, başka ekme gösterilmemişti ki... bu koku can verdi onlara, bu koku utandırdı onları, bu kokuyu özlediler uzaklarda.... çirkindi evet çirkindi tezek kokusu... olsun...

Anası baktı oğlunun yüzüne... "oğul gidiyorsun şehre... gelirse kapına bir gün utanır mısın şu halimden" diye... Etlerine yürek veren, kanına can veren anasının ince fikrine bak... "oğul utanır mısın şu halimden"... "Gel anam, gel yanında yürümezsem al verdiğin canı benden, gel anam özletme kendini, düş yollara belki ben gelemem, sen gel bul beni anam, tezek kokulu tenini öpem, yüreğinden öpem anam."

Tezek kokardı tenleri çıplak ayakları değerken çimenlere, yağmur yağardı sessizce teni mislere boğan, teni okşayan. Yağmurdan sonra alınıdaki çiy taneleri süsler tenlerini nazlı birer gelin gibi... Onların seçimi değildi... kimileri hiç bundan utanmadı.

Nevim Karahan / 2006